

Marta Millà

Vaig néixer a Barcelona, al barri de Gràcia. El meu pare tenia una llibreria de teatre molt bonica al carrer Sant Pau i allí va néixer el meu primer amor: el teatre!

Soc actriu. M'agrada posar-me en la pell dels personatges i veure la vida a través d'altres ulls. He fet teatre, cinema i televisió.

Als disset anys vaig llegir *Siddharta*, de Hermann Hesse, i unes papallones a la panxa m'anunciaren un nou amor: el budisme. La meditació és per mi tan important com l'aire que respiro.

També soc terapeuta Gestalt. M'omple de joia poder acompanyar les persones en el seu creixement personal i veure com esdevenen més lliures cada dia.

Rebeca Luciani

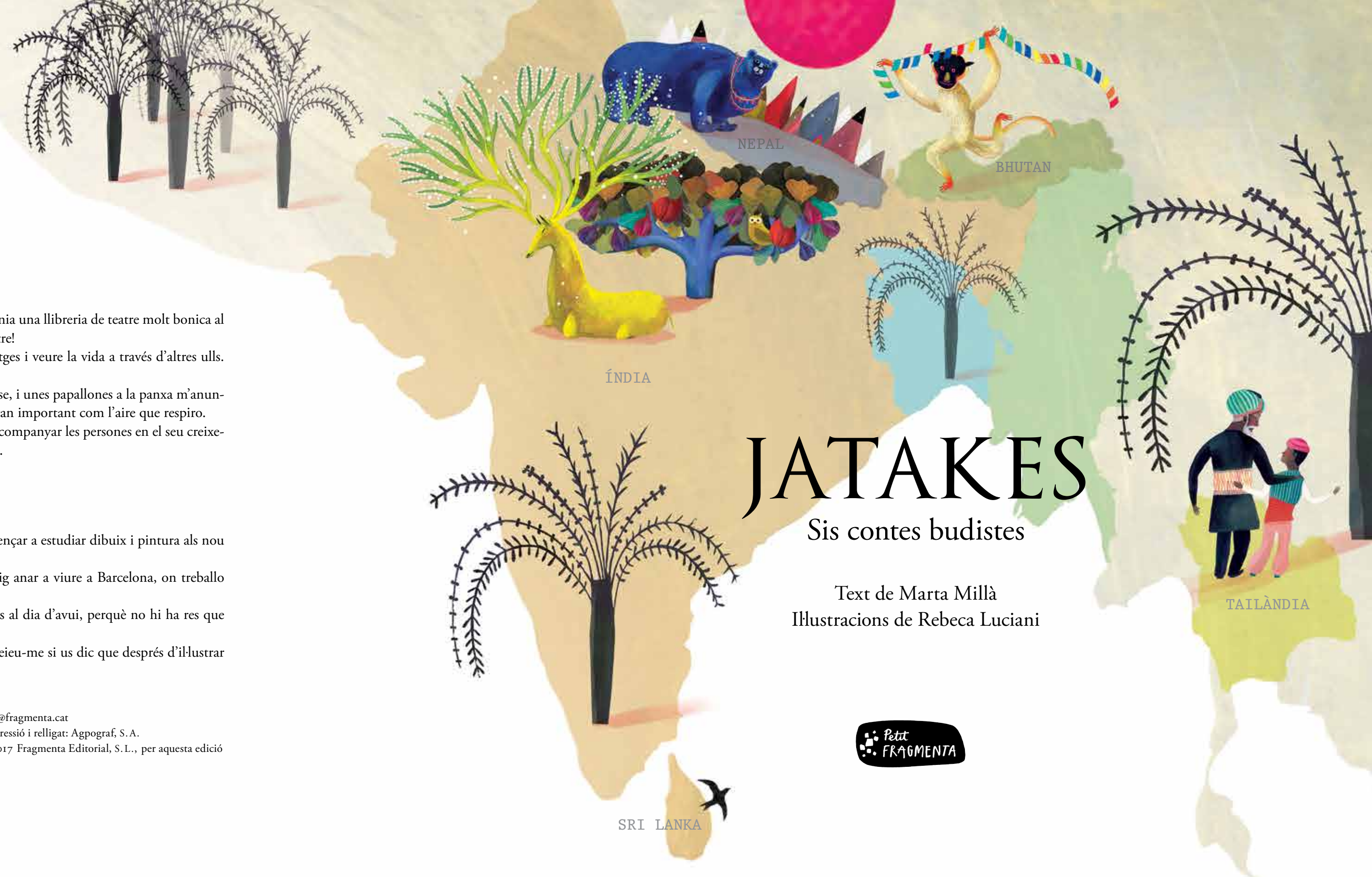
Vaig néixer a la ciutat de La Plata, a Argentina. Vaig començar a estudiar dibuix i pintura als nou anys, perquè a aquella edat era ja el que més m'agradava.

L'any 2000 vaig decidir travessar l'Atlàntic i me'n vaig anar a viure a Barcelona, on treballo com a il·lustradora i imparteixo tallers d'il·lustració.

Aquest esperit aventurer i visual m'ha acompanyat fins al dia d'avui, perquè no hi ha res que m'agradi més que viatjar i dibuixar en paisatges diferents.

A l'Índia encara no he tingut la sort d'anar-hi, però creieu-me si us dic que després d'il·lustrar aquest llibre sento que ja hi he viscut.

Publicat per Fragmenta Editorial | Plaça del Nord, 4, pral. 1.ª | 08024 Barcelona | www.fragmenta.cat | fragmenta@fragmenta.cat
Col·lecció: Petit Fragmenta, 12 | Directora de la col·lecció: Inès Castel-Branco | Primera edició: març del 2017 | Impressió i relligat: Agpograf, S.A.
© 2017 Marta Millà, pel text i la «Guia de lectura» | © 2017 Rebeca Luciani, per les il·lustracions i la coberta | © 2017 Fragmenta Editorial, S.L., per aquesta edició
Dipòsit legal: B. 2.682-2017 | ISBN: 978-84-15518-65-5 | Reservats tots els drets

NEPAL

BHUTAN

ÍNDIA

JATAKES

Sis contes budistes

Text de Marta Millà
Il·lustracions de Rebeca Luciani

TAILÀNDIA

SRI LANKA

Fa molts i molts anys van néixer al sud-est asiàtic uns animals peculiars amb poders màgics. Expliquen que per allà on passaven transformaven les ombres en llum perquè encomanaven l'alegria i la bondat dels seus cors a tots els éssers vius.

Com els estels fugissers que travessen el cel algunes nits d'estiu i ens fascinen a grans i petits d'arreu del món, aquests animals enamoraven tot aquell que tenia la sort de veure'ls, perquè al seu pas deixaven un rastre brillant de pols daurada.

Eren uns éssers tan especials, tan plens de màgia, de compassió i de bellesa, que la seva sola presència transformava totes les males intencions.

El cérvol daurat

El bosc espès de Kanha, situat a l'Índia central, era antigament el lloc preferit del rei Manu per anar a caçar. En aquest bosc, hi vivia la gran família dels anomenats *cérvols de dotze banyes*.

Un dia, del ventre de la mare més jove, va néixer un cervatell daurat. Amb el temps, les seves petites banyes se li van anar fent grans i majestuosos fins que, coronant-ne el creixement, una fina capa de brillants va guarnir-ne les puntes. El cérvol s'havia fet gran! La seva bellesa va captivar de tal manera la família que van decidir anomenar-lo *Príncep Daurat del Bosc*.

Al rei Manu li agradava menjar carn de cérvol. Galopant amb un cavall negre i acompanyat del seu seguici, anava cada dia fins al bosc de Kanha travessant els camps d'arròs que hi havia al voltant de les terres del palau. Quan els seus homes hi arribaven, llançaven fletxes a tort i a dret fins que una feia diana i un cérvol queia a terra ferit de mort.

Els pagesos estaven preocupats perquè cada vegada que els cavalls passaven per les seves terres els destrossaven els cultius. Avorrits d'aquesta situació, una nit sense lluna van vorejar el bosc amb torxes, espases i llances. Van fer un gran terrabastall per espantar els cérvols i fer-los fugir d'allí, i els van conduir fins als boscos del palau, on els van empresonar.

L'endemà al matí, el rei Manu i la seva esposa van sortir a passejar pels seus jardins i van veure un gran ramat de cérvols que els miraven amb espant. N'hi havia un de color daurat que tenia una mirada diferent i que els va deixar meravellats. La reina se'n va enamorar a l'instant.

—Aquests ulls contenen tot l'univers —va dir—. Hem de protegir aquest animaló perquè no li faci mal ningú.

A partir d'aquell dia, el rei Manu va demanar al seu cuiner que fos ell mateix qui sortís al jardí de palau a buscar els aliments per a cada àpat. Però el cuiner i els seus ajudants tenien poca traça per caçar i sovint malferien uns quants cérvols amb les seves fletxes.

El Príncep Daurat, en veure-ho, va dir a la seva família:

—Estimats, molts germans moren en va. Ja sabem que, tard o d'hora, serem executats. És el nostre destí. Però ens podríem estalviar molt sofriment si ens oferíssim per voluntat pròpia.

Tota la família va estar-hi d'acord i, a partir d'aquell moment, cada dia un dels cérvols del ramat caminava fins a la porta de la cuina per oferir-se per al banquet del rei.

Un dia va ser el torn d'una femella embarassada. Quan ho va saber, va anar a veure el Príncep Daurat i li va suplicar de saltar-se el torn fins que hagués parit i el seu cervatell fos adult.

—Ves-te'n i no et preocupis per res —va respondre-li.

Aleshores, el cérvol daurat va anar fins a la porta de la cuina i s'ajagué estirant el seu llarg coll a sobre la pedra d'execució. Però el cuiner tenia l'ordre de no matar-lo i, en veure'l allà, va avisar el rei. Sa Majestat va sortir de la seva cambra, s'hi va acostar i li va dir:

—Tu no pots morir, ets especial! Que en vingui un altre en lloc teu!

Però el Príncep Daurat, com que sabia parlar el llenguatge dels humans, va explicar al rei la situació de la femella i va dir-li que ell acceptava la mort de bon grat. El rei, commogut per les paraules i la mirada amorosa del cérvol, va dir:

—D'acord. Us perdono la vida a tu i a la femella!

—Gràcies, Majestat —va replicar—, però ¿què fareu amb la resta del ramat? Ells també són especials.

—D'acord, a ells també els perdono la vida! D'ara endavant sou tots lliures, podeu tornar a casa vostra —va dir el rei amb llàgrimes als ulls.

Aleshores va sortir la reina, que havia sentit la conversa, i li va demanar al cérvol si podia quedar-se a viure amb ells.

Durant un temps, el Príncep Daurat del Bosc va viure a palau i es va fer amic de la reina i confident del rei. Els va ajudar a regnar al país, aconsellant-los per no caure mai en l'avidesa.

El ramat va tornar al bosc de Kanha i el rei va fer un decret oficial per protegir tots els cérvols del seu regne.

Aquest bosc es va convertir molts anys després en el Parc Nacional de Kanha. Avui és el parc nacional més gran de l'Índia central i continua protegint el cérvol de les dotze banyes de l'extinció.